

ชีวิต

มาร์เวลเกิดเมื่อปี ค.ศ. 1621 เป็นบุตรชายของพระนิกายแองกลิกัน เขาได้เรียนที่เคมบริดจ์ เมื่อปี 1633 และไปอยู่ลอนดอนชั่วคราวระยะหนึ่ง จากนั้นก็ได้ปริญญาตรีเมื่อปี 1639 เขาเป็นคนชนิดที่เน้นเหตุผลซึ่งมีมโนธรรมส่วนบุคคลและการยอมรับเป็นเครื่องสนับสนุน เขาได้ต่อสู้เพื่อให้เกิดมีการยอมรับในบทร้อยแก้วของเขาที่เขียนภายหลังสมัยคีนส์ราชบัลลังก์ จากปี 1642-1646 เขาได้เดินทางไปยังฮอลแลนด์ ฝรั่งเศส อิตาลี และสเปน ในฐานะครูพิเศษ บทกวีของเขาแสดงให้เห็นว่าตอนแรก ๆ เขามีความสนใจทางด้านพระราชซึ่งเขาเห็นว่าเป็นผู้สนับสนุนอารยธรรม แต่แล้วเขาก็มีความรู้สึกชื่นชมกับคروมเวลเพิ่มมากขึ้น ระหว่างปี 1651-2 เขาได้เป็นครูพิเศษให้แมรีบุตรสาวของนายพลผู้ยิ่งใหญ่ของสภาคือ แฟร์แฟกซ์ เมื่อออกจากงานแล้วเขาก็ได้ไปอยู่ในยอร์กไชร์ มิลตันเสนอให้เขาเป็นผู้ช่วยในปี 1653 แต่เขาไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นทางการจนกระทั่งปี 1657 ในปี 1653 เขาได้เป็นครูสอนพิเศษให้เด็กในปกครองของคروมเวลที่อีดตัน จากปี 1657 จนกระทั่งถึงปี 1678 ซึ่งเป็นปีที่เขาเสียชีวิต เขาได้เป็นสมาชิกสภาในฐานะตัวแทนของ Hull ในระยะนี้เขามีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักเสียดสีทางการเมือง และได้เขียนบทความที่เป็นเรื่องขัดแย้งเป็นร้อยแก้วไว้จำนวนหนึ่ง ร้อยแก้วเหล่านี้ซึ่งประกอบไปด้วยการเยาะหยัน ความง่าย ความเป็นกันเอง การใช้ภาษาพูดอย่างมีการศึกษา ความเชื่อมั่นในสามัญสำนึกของมนุษย์ผู้มีการศึกษา และได้รับแสงสว่างจากนิมิตทางศีลธรรม เป็นสิ่งที่แสดงออกล่วงหน้าถึงสิ่งที่สวิตต์จะเขียนในสมัยต่อมา

งาน

บทกวีในระยะแรก ๆ ของมาร์เวลก็เหมือนกับของพวกกวีคาเวเลียร์ อื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นขอบข่ายของการทดลองอันกว้างขวางและอิทธิพลของภาคพื้นยุโรป โดยมีความสำคัญถึงความแตกต่างของรูปแบบและธรรมเนียมนิยมของร้อยกรอง ความเข้มข้นของบทกวีที่เขาเขียนเนื่องในโอกาสที่คروมเวลเสียชีวิตลงในปี 1658 อยู่ที่คำจำกัดความที่ตรงไปตรงมาและการครุ่นคิดมากกว่าความเข้มข้นทางจินตนาการ หรือปรัชญา งานของเขาแตกต่างกันมากในด้านความคิดเห็น แต่ก็ยังมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในความแตกต่างนี้หัวข้อที่เขาเขียนคือ ความมีเหตุผลของมนุษย์ ซึ่งจะต้องเลือกระหว่างระดับต่าง ๆ ของประสบการณ์ โดยมีธรรมเนียมนิยมที่ยึดถือมาเป็นบรรทัดฐานที่เขาจะต้องใช้ในการเลือกคุณค่าต่าง ๆ นักวิจารณ์สมัยใหม่บางคนเน้นในเรื่องความรื่นเริงของ **To His Coy Mistress** แต่ความรื่นเริงนี้แฝงอยู่ในความเสียดสีประชดประชันอย่างลึกซึ้งไม่เพียงแต่ในด้านความสำนึกเกี่ยวกับเวลาและความตาย และการละทิ้งความเห็นทางศาสนาเกี่ยวกับความสำนึกนี้เท่านั้น แต่ยังอยู่ในการบรรยายคนรักอย่างแยบยล

และซับซ้อน ในการระบุนัยของความ มาร์เวลเป็นแบบคลาสสิกในการที่เขาใช้ตรรกวิทยาอย่างเปิดเผย และให้คำจำกัดความที่กระจ่างชัด ใช้ภาษาที่ชัดเจนและเป็นทางการ มีลักษณะที่เป็นละติน อยู่มาก ในงานของเขาทั้งในด้านรูปแบบ คำพูด หรือ ความรู้สึก ในเรื่องของหัวข้อ ระดับของ ประสิทธิภาพและความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งในเรื่องคุณค่า ความคิด และสัญชาติญาณ ภายในบทกวี และในการใช้ภาพพจน์ที่เป็นสัญลักษณ์ การเล่นคำแล้วเขาเป็นกวีอภิปราย อย่างแท้จริง

A Dialogue between the Soul and Body

โคลงบทนี้เป็นบทเจรจาระหว่างวิญญาณกับร่างกาย ซึ่งตามความเชื่อของชาวคริสต์ ประกอบกันเข้าเป็นมนุษย์ แต่นักศึกษาจะเห็นความขัดแย้งระหว่างทั้ง 2 ส่วนของมนุษย์ กล่าวคือ ทั้งร่างกายและวิญญาณต่างก็โทษอีกฝ่ายหนึ่งว่าทำให้ตนไม่มีอิสระต้องถูกผูกมัด จำกัดที่ วิญญาณกล่าวว่าเหมือนกับถูกกักขังอยู่ในคุกมืด คือ ร่างกายถูกอวัยวะต่าง ๆ รััดรีงพันนาการไว้ ข้างร่างกายก็หาว่าไม่ได้พักผ่อน เพราะวิญญาณไม่สงบ วิญญาณโต้กลับว่า เมื่อร่างกายเจ็บไข้ ได้ป่วยวิญญาณ ซึ่งความจริงไม่มีความรู้สึกต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย โรคภัยไข้เจ็บก็ว่าแย่อยู่แล้ว แต่วิธีการรักษายังร้ายใหญ่ ร่างกายตอบกลับว่าอารมณ์ต่าง ๆ ของวิญญาณ นั้นแหละ ทำให้ร่างกายเจ็บป่วย

สรุปแล้วนักศึกษาคิดว่าฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิด และโคลงบทนี้แสดงให้เห็นลักษณะที่เป็นอภิปรายของมาร์เวลอย่างไร ?

ANDREW MARVELL
A DIALOGUE BETWEEN THE SOUL AND BODY
SOUL

O Who shall, from this Dungeon, raise
A soul enslav'd so many wayes?
With bolts of Bones, that fetter'd stands
In feet; and manacled in Hands.
Here blinded¹ with an Eye; and there
Deaf with the drumming of an Ear.
A soul hung up, as'twere, in Chains
Of Nerves,² and Arteries, and Veins.
Tortur'd, besides each other part,
In a vain Head, and double Heart.

BODY

O who shall me deliver whole,
From bonds of this Tyrannic Soul?
Which, stretcht up right, impales me so,
That mine own Precipice I go;
And warms and moves this needles³ Frame:
(A Fever could but do the same.)
And, wanting where⁴ its spight to try,
Has made me live to let me dye.
A Body that could never rest,
Since this ill Spirit it possest.

-
1. to spiritual sight
  2. sinews
  3. having no need
  4. somewhere

SOUL

What Magick could me thus confine
Within anothers Grief to pine?
Where whatsoever it complain,
I feel, that cannot feel,¹ the pain.
And all my Care its self employes,
That to preserve, which me destroys:
Constrain'd not only to indure
Diseases, but, whats worse, the Cure:
And ready oft the Port to gain,
Am shipwrackt into Health again.

BODY

But Physick yet could never reach
The Maladies Thou me dost teach;
Whom first the Cramp of Nope does Tear:
And then the Palsie Shakes of Fear.
The Pestilence of Love does heat:
Or Hatred's hidden Ulcer eat.
Joy's chearful Madness does perplex:
Or Sorrow's other Madness vex.
Which Knowledge forces me to know;
And Memory will not foregoe.
What but a Soul could have the wit
To build me up for sin so fit?
So Architects do square² and hew,
Green Trees that in the Forest grew.

---

1. The soul is not in itself endowed with senses but has intellectual intuition.
2. square off; cut to squares

To His Coy Mistress : โครงสร้างของกวีนิพนธ์บทนี้แบ่งเป็น 3 ท่อนด้วยกัน ใน stanza แรกนั้น 2 บรรทัดแรกเป็นการสมมติแบบ argumentative syllogism¹ ซึ่งสมมติฐานหลักไม่ได้ยืนยันข้อความ Marvell ใช้ภาพพจน์ที่แสดงระยะทางและเวลาอย่างชาญฉลาดแสดงให้เห็นความไม่มีที่สิ้นสุดของมัน บางครั้งเขานำภาพพจน์ที่เหมาะสมกับระยะทางไปใช้กับเวลาและเอาภาพพจน์ที่เหมาะสมกับเวลาไปใช้กับระยะทาง stanza แรกเป็นการสมมติว่าถ้าเรามีเวลาพอเธอจะเอียงอายเล่นตัวไปนานเท่าไรก็ไม่มีใครว่า ภาพพจน์ต่าง ๆ ที่ใช้ใน stanza นี้แสดงให้เห็นถึงความไม่มีที่สิ้นสุดในระยะทางและเวลา แต่พอถึง stanza ที่ 2 เป็นการหักมุมคือความเป็นจริงมีอยู่ว่าเวลานั้นไม่ค่อยทำ มันมีปีกบิน ถ้าเธอจะหวงตัวไปในที่สุดก็จะมีแต่หนอนเท่านั้นที่จะได้พรหมจารีที่เธออุตส่าห์หวงแหนไว้ ในที่นี้ Marvell ใช้หนอนซึ่งเป็น Physical thing ในความสัมพันธ์กับ virginity และ honor ซึ่งเป็น non-physical things stanza ที่ 3 เป็นการสรุปว่าถ้าเราไม่สามารถจะอยู่ได้จนค่าฟ้าโดยไม่แก่ตายไปก่อนแล้วเราก็ควรใช้พลังใช้ชีวิตเดี๋ยวนี้ให้เต็มที่โดยการหาความสุขให้ตัวเอง ซึ่งในที่นี้ก็จะมีความสุขทางเพศ

จะเห็นได้ว่า Marvell ใช้ theme ซึ่งมีผู้เขียนกันมานาน บ่อยครั้งแล้วคือ Carpe Diem หรือ Enjoy the present day ซึ่งเป็น classical theme แต่นำมาใช้ในแบบอภิปรัชญา

สำหรับคำว่า vegetable นั้นในที่นี้เป็นศัพท์ทางปรัชญา ตามลัทธิที่ว่าวิญญาณของมนุษย์มี 3 ระดับด้วยกัน คือ rational soul ซึ่งในตัวมนุษย์รวมอีก 2 ระดับเข้าด้วยคือ sensitive soul ซึ่งมนุษย์และสัตว์มีเหมือนกันและทำให้เราเกิดการเคลื่อนไหวและความรู้สึกการสังเกตต่าง ๆ กับ vegetable soul ซึ่งเป็นอย่างเดียวที่พืชมี ทำให้เกิดการงอกงามขยายพันธุ์และเสื่อมโทรม

---

1. การหาเหตุผลตามหลักตรรกวิทยาโดยอาศัยการโต้แย้งเป็นหลัก

TO HIS COY MISTRESS

Had we but World enough, and Time,
This coyness Lady were no crime.
We would sit down, and think which way
To walk, and pass our long Loves Day.
Thou by the Indian Ganges side
Should'st Rubies find: I by the Tide
Of Humber¹ would complain. I would
Love you ten years before the Flood:
And you should if you please refuse
Till the Conversion of the Jews.²
My vegetable Love should grow
Vaster then Empires, and more slow.
An hundred years should go to praise
Thine Eyes, and on thy Forehead Gaze.
Two hundred to adore each Breast:
But thirty thousand to the rest.
An Age at least to every part,
And the last Age should show your Heart.
For Lady you deserve this State;
Nor would I love at lower rate.

But at my back I alwaies hear
Times winged Charriot hurrying near:
And yonder all before us lye
Desarts of vast Eternity.
Thy Beauty shall no more be found;
Nor, in thy marble Vault, shall sound
My ecchoing Song: then Worms shall try
That long preserv'd Virginity:
And your quaint Honour turn to dust;
And into ashes all my Lust.
The Grave's a fine and private place,
But none I think do there embrace.

---

1. Hull stands on the Humber

2. to take place just before the end of the world

Now therefore, while the youthful hew
Sits on thy skin like morning glew,¹
And while thy willing Soul transpires²
At every pore with instant³ Fires,
Now let us sport us while we may;
And now, like am'rous birds of prey,
Rather at once our Time devour,
Than languish in his slow-chapt⁴ pow'r.
Let us roll all our Strength, and all
Our sweetness, up into one Ball:
And tear our Pleasures with rough strife,
Thorough the Iron gates of Life.
Thus, though we cannot make our Sun
Stand still, yet we will make him run.

- o - * - e -

!

-
1. so the text. Margoliouth suggests lew = warmth; dew?
  2. breathes forth
  3. a) now present;
b) urgent; both meanings are in the Latin instare
  4. slow-jawed. Chronos (time), chief of the Gods, devoured all his children until Rhea hid Zeus, who afterward seized the power, Zeus bid the sun stand still to lengthen his night with Alcmene

คำถาม

1. จงชี้ให้เห็นลักษณะที่เป็นอภิปรายและลักษณะที่เป็นความเสียดสีในงานประพันธ์ของมาร์เวล
2. ความขัดแย้งระหว่างวิญญาณและร่างกายใน A Dialogue Between the Soul and Body นั้นลงเอยอย่างไร
3. Theme ที่กวีใช้ใน To His Coy Mistress คืออะไร